

«ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΜΑ»

Ούριος ο άνεμος προς όλες τις κατευθύνσεις.
Λεωφόρους ρηξικέλευθες. Μια άνοδος στα πρώτα της
συνείδησης διαζώματα.

Λαμβάνεται η απόφαση. Αναβολές δεν χωρούν.

Τα όπλα αρπάζουν. Και ξεσηκώνονται. Οι εκδορές
και οι πτώσεις πολλές. Με τη δίνη τους την αδάμαστη η
ζωή τους γίνεται μεταξένια.

Ξέρουν γιατί αγωνίζονται.

Στους ροδώνες μέσα ακούονται θούρια.

Όλα αλλάζουν.

Ήλιος λαμπρός ανατέλλει. Της ελπίδας. Της προσ-
μονής.

Της αγάπης για την πατρίδα τα φθέγματα τώρα,
βοηθούν τα κοχύλια τα πνευματικά να στεγνώσουν.

Ο αιώνιος ζωγράφος μια πινελιά χαδιού προσθέτει.
Μια ευλογία. Με την ουράνια σμίλη του λαξεύει δίπλα μας
μια νέα μορφή. Με ίχνη ανεξίτηλα διαζωγραφίζει της
ελευθερίας τη στίλβη.

Και το θαύμα γίνεται.

Κι ο τράχηλος ο ελληνικός δεν υπομένει άλλο.
Φτάνει πια ο ζυγός. Καιρός ν' ανατείλει η ελευθερία. Η
ισότητα. Η ανθρωπιά.

Μια δράκα λοιπόν οι πρόγονοί μας ξεκινούν. Μόνο
μπροστά ξέρουν να πηγαίνουν.

Σταυροφόροι του ονείρου; Ήρωες μοναχοί; Χωρίς
υπόνοια εσωστρεφούς μοναξιάς νιώθουν να εκπέμπεται
στις γαληνιαίες ώρες της φύσης μια ειρηνική. Μια
επαναπαυμένη συνειδητότητα.

Ελεγεριακό στοιχείο δεν συντρέχει.

Προϋποτίθεται τόλμη. Αυτή διανθίζει της ζωής την
πεζότητα.

Χάνι της Γραβιάς. Μεσολόγγι. Δερβενάκια. Βαλτέτσι. Ζάλογγο. Και τόσα άλλα. Δεν ήταν αλαζονεία της αυταπάτης. Όχι.

Ήξεραν οι πολεμιστές πως ήταν λίγοι. Έφεραν επάνω τους – ήταν φανερό – τα ίχνη αποστάγματος της σοφίας, της ζωής των προγόνων.

Ήξεραν πού πατούσαν. Έβλεπαν τ' αγκάθια γύρω.

Ήταν σίγουροι πως, ο τόπος τούτος, το χώμα τούτο δεν γίνεται. Δεν μπορεί να είναι σκλαβωμένο. Δεν αναπνέει. Πνίγεται.

Το σπουδαιότερο γι' αυτούς ήταν να ζουν ελεύθεροι. Να ξέρουν να ζουν. Κάτι που η πράξη απέδειξε.

Γνησιότητα το βασικό χαρακτηριστικό τους.

Προχώρησαν.

Πρόσφεραν τη θυσία τους. Τον εαυτό τους. Τη ζωή τους.

Άφησαν κατά μέρος τους όποιους κιβδηλοποιούς στο σκοτάδι τους.

Βρήκαν στα ησυχαστήριά τους τις αναλλοίωτες της ζωής αξίες κρυμμένες.

Στο δικό τους μόδιο επάνω τις έβαλαν.

Επίγευση αυτογνωσίας; Ποιος ξέρει; Δεν έμειναν στην απαισιοδοξία μέσα εγκιβωτισμένοι.

Οι εσωτερικές τους αντανάκλασεις αφύπνισαν καταστάσεις ψυχολογικές. Στης αισιοδοξίας το ρυθμό ανέπνεαν.

Δεν άφησαν, τα γεγονότα τα ιστορικά, κρυπτικά ή λανθάνοντα, να χωρήσουν στης ζωής την άρνηση.

Δεν δέχθηκαν τις όποιες υπεριστορικές αποτυπώσεις μονοπωλώντας έτσι του ανθρώπου το ενδιαφέρον. Φρόντισαν για της ζωής την ενορχήστρωση. Στόχος της αυταξίας η ανάδειξη.

Η πληθώρα γεγονότων που διάσπαρτα όλο κι απλώνονται στην ποδιά μας μέσα, δεν επηρεάζει της κρίσης μας τον κατήφορο.

Συγκινήθηκαν από τις ιερές σκιές που πάντα μας περικαλύπτουν.

Ίσως, φαινομενικά, οι περιοχές στις οποίες κινήθηκαν, να έδειχναν αχαρτογράφητες. Δεν ήταν όμως. Η πυξίδα τους ήταν σωστή. «Χριστός και Ελλάδα».

ο π.Γ.